

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg

Dato: 8. april 2015
Enhed: Sundhedsjura og lægemiddelpolitik
Sagsbeh.: DEPCRV
Sags nr.: 1501679
Dok nr.: 1675655

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg har den 4. marts 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 674 (Alm. del) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra (MFU) Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Spørgsmål nr. 674:

"Ministeren bedes redegøre for, hvilke kriterier der gælder for en hædelig komplikation, der er alvorlig nok til at udløse en erstatning?"

Svar:

Jeg har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Ankenævnet for Patienterstatning, som sekretariatsbetjenes af Patientombuddet, om en udtalelse. Patientombuddet oplyser følgende:

"Efter lov om klage- og erstatning inden for sundhedsvæsenet gælder der følgende bestemmelse om erstatning for hædelige komplikationer:

§ 20. Erstatning ydes, hvis skaden med overvejende sandsynlighed er forvoldt på en af følgende måder:

...

4) hvis der som følge af undersøgelse, herunder diagnostiske indgreb, eller behandling indtræder skade i form af infektioner eller andre komplikationer, der er mere omfattende, end hvad skadelidte med rimelighed må tåle. Der skal herved tages hensyn til dels skadens alvor, dels patientens sygdom og helbredstilstand i øvrigt samt til skadens sjældenhed og mulighederne for at tage risikoen for dens indtræden i betragtning.

Bestemmelsen fastsætter kriterierne for, hvornår der kan ydes erstatning for en hædelig komplikation, der skyldes behandlingen – ikke grundsygdommen.

Der skal være tale om en behandlingskomplikation, hvis alvor står i misforhold til grundsygdommen og patientens tilstand i øvrigt, og den skal være så sjælden og uventet, at man normalt ikke regner med risikoen for, at denne komplikation opstår.

Alvorlighed:

Afgørelsen af, om en patient er påført en hædelig behandlingskomplikation, som er tilstrækkelig alvorlig til, at der kan ydes erstatning, sker ud fra en konkret vurdering af forholdene i den enkelte sag.

Der er efter loven tale om en *relativ alvorlighedsvurdering*, hvor komplikationens alvorlighed skal holdes op mod grundsygdommens alvorlighed.

For at en behandlingskomplikation efter loven kan anses for tilstrækkelig alvorlig, skal den som udgangspunkt være mere omfattende end generne af grundsygdommen i ubehandlet tilstand.

I den konkrete vurdering ses der derfor på hvilken grundsygdom, patienten blev behandlet for, og hvordan denne ville have udviklet sig, hvis den nødvendige behandling ikke var givet. Desuden indgår en vurdering af behandlingens "farlighed" og det sandsynlige resultat af behandlingen ved et ukompliceret forløb.

Der ses også på hvilken komplikation, patienten er blevet påført ved behandlingen, og hvilke gener komplikationen medfører for patienten, herunder om der er tale om varige gener og hvilken karakter, disse har.

Kravet om, at komplikationen *relativt set* skal være mere alvorlig end grundlidelsen ubehandlet, betyder, at patienter, der behandles for en meget alvorlig sygdom, efter loven skal tåle en alvorligere behandlingskomplikation end patienter, der behandles for en mindre alvorlig sygdom. Det er dog altid en konkret vurdering, om en hædelig skade må tåles, og en meget alvorlig grundsygdom vil ikke automatisk afskære patienten fra erstatning.

Dette betyder i praksis, at man ikke generelt kan sige, at en bestemt skade, for eksempel skade på en bestemt nerve eller amputation af et ben eller en arm, altid er tilstrækkelig alvorlig til, at der kan ydes erstatning. Det afhænger efter loven helt af, hvor alvorlig en grundsygdom, patienten blev behandlet for. Og desuden er det et krav, at der i det konkrete tilfælde er tale om en sjælden skade.

Sjældenhed:

For så vidt angår lovens krav om, at behandlingskomplikationen skal være sjælden, kan det oplyses, at grænsen for, hvornår en skade efter loven betragtes som sjælden, sædvanligvis ligger ved 1-2 %. Skader, der indtræder hyppigere, falder som udgangspunkt for sjældenhedskriteriet og kan derfor ikke medføre erstatning.

Sjældenheden vurderes på baggrund af den konkrete indtrådte skade, hvor der foretages et skøn over den konkrete patients risiko for at få den pågældende skade med de gener, denne har medført."

Jeg kan henholde mig til det af Patientombuddet oplyste.

Med venlig hilsen